

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 008011 20 Uvp
Banjaluka, 22.09.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz učešće Nataše Božić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi J. Đ. iz B. (u daljem tekstu: tužiteljica), zastupana po punomoćniku D. M., advokatu iz B., protiv rješenja tuženog Ministarstva ..., broj ... od 24.06.2020. godine, u predmetu stambenog zbrinjavanja porodica poginulih boraca i ratnih vojnih invalida, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 008011 20 U od 24.08.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 22.09.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke uvažena je tužba i poništen osporeni akt bliže označen u uvodnom dijelu presude, a u stavu 2. izreke obavezan je tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 600,00 KM, dok je u preostalom dijelu zahtjev za naknadu troškova spora odbijen. Osporenim aktom odbijena je žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Gradske uprave Grada B., Odjeljenje za boračko-invalidsku i civilnu zaštitu broj ... od 8.11.2019. godine, kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za stambeno zbrinjavanje dodjelom nepovratnih novčanih sredstava, uz obrazloženje da nisu ispunjeni uslovi da se udovolji zahtjevu, shodno odredbi člana 11. stav 1. tačka 6, stava 2. i 4. i u vezi sa članom 6. Uredbe o stambenom zbrinjavanju porodica poginulih boraca i ratnih vojnih invalida Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 26/2019, u daljem tekstu: Uredba).

Uvaženje tužbe obrazloženo je navodima da osporeni akt nije pravilan ni zakonit, jer da iz odredbe člana 10. stav 2. Uredbe i u vezi sa članom 11. stav 1. tačka 6. Uredbe proizlazi da lica koja imaju status člana porodice poginulog borca imaju pravo za dodjelu nepovratnih novčanih sredstava u iznosu do 8.000,00 KM za dogradnju, popravku i sanaciju stambene jedinice u njihovom vlasništvu koja nije uslovna za stanovanje pa imajući u vidu da je to maksimalni iznos propisanih sredstava, da je tužiteljici u svrhu stambenog zbrinjavanja dodjeljeno ukupno 4.490,00 KM to sud nalazi da tužiteljica ima pravo za dodjelu nepovratnih novčanih sredstava u razlici do sada dodjeljenih novčanih sredstava i maksimalno propisanog iznosa nepovratnih novčanih sredstava od 8.000,00 KM pod uslovom da stambena jedinica nije uslovna za stanovanje shodno odredbi člana 9. stav 1. Uredbe čime se tuženi nije bavio. Sud zaključuje da je tužba osnovana jer da su ostvareni razlozi iz člana 10. stav 1. tačka 2. i 4.

Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), pa je tužba uvažena i osporeni akt poništen.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tuženi osporava njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog prava, te povrede odredaba člana 6., 10. stav 2. i člana 11. stav 1. tačka 6. Uredbe. Navodi da sud ne spori činjenicu da je tužiteljici prethodno dodijeljen građevinski paket u vrijednosti od 3.490,00 KM iz budžeta Republike Srpske i iznos od 1.000,00 KM iz budžeta Grad B., ali da pogrešno zaključuje da ta činjenica ne predstavlja valjan osnov za zaključak da tužiteljica ne može ponovo ostvariti pravo na dodjelu sredstava u smislu odredbe člana 10. stav 2. Uredbe, jer da je po zahtjevu tužiteljice trebalo odlučiti sa aspekta odredbe člana 6., 9. stav 1. i 10. stav 1. tačka 1. Uredbe. S obzirom na navedene razloge suda smatra da sud pogrešno tumači odredbu člana 10. stav 2. Uredbe jer iz dokaza u spisu proizlazi da je tužiteljica ostvarila pravo na dodjelu nepovratnih novčanih sredstava na ime trajnog stambenog zbrinjavanja, što ni tužiteljica ne spori, ali smatra da se radilo o nedovoljnom iznosu iako u trenutku dodjele tih sredstava nije prigovarala visini dodjeljenih sredstava. Zbog navedenog sud pogrešno zaključuje da tužiteljica ima pravo na razliku novčanih sredstava do maksimalnog iznosa. Ta odredba odnosi se na svaki pojedinačni slučaj stambenog zbrinjavanja i Komisija koja vrši uviđaj na licu mjesta daje predračun radova u kojem se navodi koji iznos je potreban za sanaciju s tim što je maksimalno određen iznos od 8.000,00 KM. Odredbe člana 9. stav 1. i 10. stav 1. tačka 1. Uredbe u konkretnom slučaju nisu primjenljive s obzirom da postoje nesporne činjenice koje isključuju mogućnost ponovne dodjele novčanih sredstava na ime stambenog zbrinjavanja a ove odredbe su imperativnog karaktera i ne ostavljaju mogućnost ovlaštenom službenom licu da postupa drugačije nego što je propisano. Sud zanemaruje odredbu člana 11. stav 1. tačka 6. Uredbe po kojoj se stambeno zbrinuto lice iz člana 7. Uredbe smatra lice koje je po osnovu statusa ratnog vojnog invalida ili člana porodice poginulog borca ostvarilo pravo na stambeno zbrinjavanje kao nosilac prava ili član porodičnog domaćinstva nosioca prava. Predlaže da se zahtjev uvaži i presuda preinači tako da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužiteljica nije dala odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, te pobijanu presudu po odredbama člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa proizlazi da se tužiteljica kao član porodice poginulog borca, dana 28.05.2019. godine obratila organu uprave nadležnom za boračko-invalidsku zaštitu Grad B. sa zahtjevom za stambeno zbrinjavanje dodjelom nepovratnih novčanih sredstava, u kome je navela da sredstva traži na ime dogradnje, popravke i sanacije stambene jedinice. Zahtjev je podnijela na osnovu Javnog poziva Ministarstva ... broj ... od 08.04.2019. godine i Izmjene javnog poziva broj ... od 27.05.2019. godine. U postupku je utvrđeno da je na osnovu podataka iz službene evidencije arhiva tuženog utvrđeno da je tužiteljici dodjeljen građevinski paket za gradnju kuće iz budžeta Republike Srpske čija je vrijednost 3.490,00 KM (otpremnicu broj ... od 17.09.2014. godine) i novčana sredstava za adaptaciju kuće iz budžeta Opština B. u iznosu od 1.000,00 KM (uvjerenje prvostepenog organa broj 02/7568-2-44/19). Takođe je utvrđeno, a prema izjavi tužiteljice i njenih kćerki, članova porodice ovjerene pod brojem ... od 15.05.2019. godine, kao i na osnovu podataka Ministarstva finansija Republike Srpske da su one naplatile ratnu štetu u iznosu od po 2.000,00 KM za svakog člana, te da su na taj način namirena potraživanja na osnovu vansudskog poravnjanja broj ... od 13.04.2007. godine putem druge emisije obveznica od 15.12.2008. godine po kojoj je za svakog člana porodice emitovano

po 5.266 obveznica nominalne vrijednosti od 5.266,00 KM, ukupno 15.798,00 KM pa je zaključeno da tužiteljica ne ispunjava uslove iz odredbe člana 6., u vezi sa odredbom člana 11. stav 2. i 4. Uredbe, na osnovu čega je zahtjev za stambeno zbrinjavanje odbijen kao neosnovan.

Tuženi je u obrazloženju osporenog akta prihvatio valjanim utvrđenje prvostepenog organa da se tužiteljica ima smatrati stambeno zbrinutim licem pozivajući se na odredbe člana 10. stav 2. i vezi sa članom 11. stav 1. tačka 6. Uredbe. U obrazloženju tuženi se pozvao na odluku Ustavnog suda Republike Srpske broj U-68/19 od 20.05.2020. godine, kojom je utvrđeno da član 11. stav 2. Uredbe u dijelu koji glasi „a dodjelom nepovratnih novčanih sredstava samo u visini razlike između iznosa naplaćene ratne nematerijalne štete i iznosa iz člana 6. ove Uredbe“, nije u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske i Zakonom o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 134/11, 9/12 i 40/12, u daljem tekstu: Zakon o pravima boraca). Zaključio je da je u smislu odredbe člana 68. stav 1. Zakona o Ustavnom sudu Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj: 104/11 i 92/12) da od dana objavljivanja te odluke ne postoji osnov za odbijanje zahtjeva po članu 11. stav 2. Uredbe ali da imajući u vidu odredbe člana 10. stav 2. i 11. stav 1. tačka 6. Uredbe i činjenično stanje iz kojeg proizlazi da je tužiteljica po osnovu statusa člana porodice poginulog borca već koristila sredstva za stambeno zbrinjavanje, pa ne može ponovo da ostvari to pravo jer se u smislu navedenih odredaba Uredbe smatra stambeno zbrinutom.

Po ocjeni ovog suda pravilno tuženi u obrazloženju osporenog akta navodi da osnov za odbijanje zahtjeva tužiteljice iz odredbe člana 11. stav 2. Uredbe, od dana objavljivanja odluke Ustavnog suda, ne postoji. Naime, odluka je objavljena u „Službenom glasniku RS“ broj 51/20 od 29.05.2020. godine, prije pravosnažnog okončanja ovog postupka odnosno prije odlučivanja po žalbi tužiteljice, o kojoj je odlučeno osporenim aktom dana 24.06.2020. godine. S obzirom na pravno dejstvo odluka Ustavnog suda iz odredbe člana 68. stav 1. i 2. Zakona o Ustavnom sudu Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 104/11 i 92/12), te na činjenicu da predmetni postupak nije pravosnažno okončan, to bi značilo da se odredba člana 11. stav 2. Uredbe u naprijed citiranom dijelu ne može primjeniti pri odlučivanju u ovoj upravnoj stvari.

Međutim tuženi pogrešno zaključuje da je žalba tužiteljice neosnovana, jer da i dalje postoji osnov iz odredbe člana 10. stav 2. i 11. stav 1. tačka 6. Uredbe za odbijanje zahtjeva tužiteljice.

Odredbom člana 10. stav 2. Uredbe, na koju se poziva tuženi, propisano je da se dodjelom nepovratnih novčanih sredstava za stambeno zbrinjavanje po ovoj uredbi ili po bilo kom osnovu u svrhu trajnog stambenog zbrinjavanja smatra da je lice stambeno zbrinuto i ne može ponovo ostvariti to pravo. Odredbom člana 6. Uredbe je propisano da se nepovratna novčana sredstva mogu dodijeliti u iznosu od 8.000,00 KM za kupovinu ili izgradnju stambene jedinice, odnosno za dogradnju, popravku i sanaciju stambene jedinice koja je u vlasništvu podnosioca zahtjeva.

Nesporo je da je tuželjici u svrhu rješavanja stambenog pitanja već isplaćen ukupan iznos od 4.490,00 KM, kako je naprijed i navedeno, ali kada se uzme da je taj iznos manji od maksimalnog iznosa od 8.000,00 KM propisanog članom 6. Uredbe to se ne može izvesti zaključak da je tužiteljica stambeno zbrinuta dodjelom tog iznosa, jer joj može biti dodjeljena i razlika do sada dodjeljenih novčanih sredstava i maksimalno propisanog iznosa od 8.000,00 KM, pod uslovom da stambena jedinica i dalje nije uslovna za stanovanje prema kriterijima propisanim u članu 9. stav 1. Uredbe. Dakle Uredbom je ograničen iznos sredstava koji može

biti dodijeljen, a da li će biti dodijeljen odjednom ili u više navrata zavisi od stanja stambene jedinice. Tuženi se nije ni bavio utvrđenjem tih činjenica koje su s obzirom na navedeno bitne za donošenje odluke po zahtjevu tužiteljice, na što je pravilno ukazao nižestepeni sud.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tuženog odbija a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić